

# ŽIVOT



## ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Mámou  
s Boží pomocí

Stanislav  
Krátký

Kočíčí porod

Lék pro  
medvíďe

Dar mateřství



## tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ  
FARNOSTI

## Vydává

farnost u chrámu  
Nanebevzetí Panny Marie  
v Brně Zábřdovicích

## adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno  
telefon: 545 212 156

## redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

## grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

## web

<https://www.zabrdovice.cz>

## cena

neprodejné, vychází pro  
vnitřní potřebu farnosti

## do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie  
Grůzová, Kája Krejčí,  
Aleš Onderek,  
Tereza Pospíšilová, Misha

## příspěvky

pokud chcete přispět do  
časopisu svým článkem,  
pošlete jej na e-mail:  
[zivot.redakce@gmail.com](mailto:zivot.redakce@gmail.com)  
nebo kontaktujte redakci

## Náklad

100ks výtisků

## obsah

- 1 Duchovní slovo - Dar mateřství
- 2 Co nás čeká  
Výlet  
Chvalozpěv
- 3 Ohlédnutí za nocí kostelů 2021
- 4 Mariino mateřství
- 5 Velehrad 2020  
Modlitby matek
- 6 Lék pro medvídky  
Mámou s Boží pomocí
- 7 Svědectví života - Stanislav Krátký  
Stanislav Krátký ve vzpomínkách
- 11 Památné věty otce Krátkého  
Kočičí porod  
Diskuze o nosítku jako obraz doby

## Slovo redaktorů

Milí farníci,

v čase prázdnin a dovolených vám přinášíme poutní číslo našeho farního časopisu. Protože právě robíhá Rok rodiny, rozhodli jsme se následující tři čísla věnovat tématům mateřství, otcovství a dětství.

Vítejte tedy u časopisu věnovaného patronce našeho kostela, naší nebeské mamince, ale i všem maminkám pozemským.

*Hanka a Karel Komárkovi*

PS: Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail [zivot.redakce@gmail.com](mailto:zivot.redakce@gmail.com) do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat o první neděli adventní a jehož tématem bude „otcovství“. Uzávěrka bude **24. října 2021**. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

## Duchovní slovo - Dar mateřství



Často zdůrazňuji ten nejneuvěřitelnější dar, kterým nás Bůh obdaroval vedle daru života – totiž že nás stvořil ke svému obrazu, abychom se mu podobali a s tím souvisí i to, že s námi chce být ve vztahu a to až neuvěřitelně „rovnocenném“, když nás přijímá do své rodiny.

Nicméně je pro nás těžké tomu skutečně uvěřit a brát to opravdu vážně do všech důsledků. Často to zůstává více na abstraktní úrovni, než v reálném prožitku. V mateřství, ostatně podobně jako otcovství, se najednou něco z toho stává konkrétně zažitelným. Bůh nás nejen stvořil – daroval nám život – ale také nám samotným dal schopnost život darovat. Dal nám účast na lásce, která dává život. Bůh je v trojici šťastný, ale touží dávat život a radost dál. U Boha to neznamena něco či někoho stvořit a nechat být – On zůstává ve vztahu, který z jeho strany nikdy a nic nezruší – ať děláme co děláme... Jak je krásné, když můžeme tuto lásku vnímat i u lidí – každý zdravý rodič to tak má.

Darovat život v sobě obsahuje i být obdarován... i když je to nějak v biologické možnosti člověka, přesto vnímá, že je to určitým způsobem zázrak, něco, nad čím se tají dech, dává nám zažívat účast na něčem vyšším. Je neuvěřitelné, jakým způsobem se i sám Bůh nechává obdarovat – On nám dal život, přijal nás za své děti, ale pak přichází něco nevídaného – skrze mateřství Panny Marie přichází na svět mezi nás jako člověk – ten, který dává život si nechává život darovat... jak úzce se propojuje to lidské bytí s tím Božským – jak neuvěřitelně patříme k sobě. Nejen že se sobě podobáme, ale také jsme skutečně jednou rodinou. A můžeme darovat život dalším lidem, kteří se do této rodiny rodí.

V mateřství můžeme vnímat neuvěřitelně silné vnitřní propojení s dítětem, obrovské vcítění, láskyplný pohled v kterém je cítit, že dítě je vedle manžela to nejčennější v životě... péče plná něžnosti... cit, vztah, který se v mnohých chvílích může stát až mystickým zážitkem, něčím co nás přesahuje, zážitkem účasti na Boží lásce... Ano, pokud vycházíme z toho, že vše máme od Boha, je právě v NĚM plnost nejen otcovství, ale i mateřství. Pro nás může být dimenze mateřské, něžné, pečující Boží lásky hůře představitelná – zvláště když se o Bohu mluví jako o Otci a představujeme si více tu „mužskou“ lásku. Proto je pro nás velkým darem Panna Maria, která nám nějak zažitelněji zpřítomňuje mateřskou Boží tvář (Václav Ctirad Pospíšil vydal knížku, kde je toto přímo v titulu vyjádřeno: „Maria – mateřská tvář Boha“).

Ve farnosti slavíme patrociniium našeho kostela – Nanebevzetí Panny Marie – ona je vzata do nebeské slávy – je plně vtažena do Božího bytí – má na něm účast v plnosti. Skrze ni můžeme hlouběji vnímat něco z té Boží mateřské



podstaty. A co více, postupně objevovat i naše poslání něco z tohoto Božího Mateřství uskutečňovat, vyzařovat – to jde jen ve spojení se zdrojem tohoto Mateřství – samotným Bohem. Mateřství se netýká jen fyzickým darováním života svým dětem a v lásce zde pro ně být, ale i mateřstvím v mnoha jiných podobách – duchovním mateřstvím – darovat život a péči kdekoli... a netýká se to samozřejmě jen žen, ale i my muži máme alespoň omezeně tento dar rozvíjet.

Panno Maria, ty která jsi nejhlubším způsobem měla a máš účast na tajemství mateřství, vyprošuj nám, abychom tento dar a poslání mohli stále hlouběji zažívat a uskutečňovat v každé situaci našeho života. Bože, ty, který jsi původcem veškerého mateřství, doplňuj v nás to, kde v tomto poslání selháváme. Amen.

váš P. Daniel



## Co nás čeká?

V období srpna a září jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

### Srpen

**16. až 21. 8.** duchovní cvičení rodin Štítary

**23. až 29. 8.** ministrantský tábor

### Září

**5. 9.** žehnání školákům

## Výlet

V sobotu 5. června ráno jsme se vydali na tradiční farní výlet. Jeli jsme do Adamova a pak vystoupali na Alexandrovu rozhlednu a zpět. Celkem nás bylo padesát poutníků, někteří k cestě využili vlak, jiní osobní auto a nahoru všichni své nohy. Ti nejmenší záda svých nejbližších. Cestu jsme začali písničkou a poté jsme si výlet zpříjemňovali úkoly typu: jdi část cesty poslepu za pomoci kamaráda, přeneste ve dvou někoho dvacet metrů, najděte tolik klacíků, kolik je členů vaší rodiny a zkuste je najednou zlomit.

Také jsme měli dostatek času na jídlo a pití a nakonec jsme dokonce objevili sladký poklad. A nebyl to supermarket s nanuky!

Myslím, že výlet to byl příjemný, jen nám bylo líto, že okolnosti odvolaly našeho pana faráře i kaplana. Tak snad příště!

## CHVALOZPĚV



Ó, zdroji veškerenstva,  
nejvyšší láskyhodná Trojice,  
veskrze klaněňíhodný Ženichu,  
navštívil jsi zemi,  
abys mluvil ke svým dětem  
od srdce k srdci  
a vylil na ně proud Milostí  
s pomazaným a zářivým poznáním Tebe.  
V den, kdy zahrneš přízní milované,  
svoláš své tvorstvo  
od nejnižšího k nejvyššímu  
ke dni zasnub se svým Božstvím.  
A v těchto dnech veselí s nimi,  
zasazenými do Tebe  
jako královský drahokam,  
budeš sdílet důvěrnější spojení  
a budeš s nimi rozmlouvat  
v nitru jejich srdce.

V láskyplnosti svého Srdce  
jsi předvídal, že toto božské  
spojení bude líbezností,  
protože budeš svůj čas trávit s nimi  
a mít účast na jejich životě,  
zatím ještě pozemském,  
jako sdílíš svůj lesk s anděly.  
Ať se vzdává chvála a díky  
klaněňíhodné Trojici za to,  
že zavlažuje svoje duše  
a vysílá Světlo široko daleko.

Vzdáváme Ti díky, Bože,  
když vypočítáváme Tvé divy.  
Abys dosáhl k propasti lidské křehkosti,  
opustil jsi svůj trůn, odložil  
královskou korunu  
a ozdobil své tvorstvo  
záplavou Božské Lásky.  
Pak, opojen Láskou k nim,  
dal jsi svého Svatého Ducha,  
aby je přitahoval  
do Tvé svatební komnaty.



## Prožili jsme - Ohlédnutí za Nocí kostelů 2021

Když byste mi řekli, že letošní ročník Noci kostelů bude velmi podobný tomu minulému, nevěřil bych vám. Nicméně všichni jsme si za uplynulý rok již zvykli, že se z tradičních akcí stávají v určitém ohledu akce více či méně omezené. Nejinak tomu bylo i s Nocí kostelů. Program byl v Zábřdovicích obdobný jako minulý rok, ale nadšení bylo větší, protože to byla po dlouhé době akce, kde jsme se s farníky či ostatními lidmi mohli opět potkat „naživo“.

Při každoročním chystání Noci kostelů přemýšlím, co by šlo udělat jinak, co bychom mohli vylepšit oproti minulému roku, jaký program bychom mohli přidat, co obměnit, co zkrátit a tak dále. Nicméně, jak se říká, zvyk je železná košile, takže některé věci neměníme a necháváme je každoročně stejné, protože jsou dobré a kvalitní a není třeba je měnit. Před letošním ročníkem mě však popadla myšlenka, že informativních letáků s historií kostela nebo obecně letáků s různými informacemi, např. spojenými s nějakým obrazem, je příliš mnoho a že je trochu zredukuji, aby návštěvníci nebyli zahlceni příliš mnoha informacemi. To se mi nakonec nepovedlo a společně s pomocníky jsme vylepili všechny. A bylo to dobře. Stalo se totiž, že mi jedna návštěvnice poté, co vyšla z našeho kostela, nadšeně děkovala, že v ostatních kostelích je těchto informací omezeně a někdy žádné a že se jí u nás velmi líbilo a přijde příští rok znovu. Tak to máte.

To mi dodalo nadšení a povzbudilo mé myšlenky, že zaběhlé věci, které jsou dobré a kvalitní a které se stanou automatickými, jsou ku prospěchu věci a není potřeba vymýšlet stále dokola něco nového, když to staré funguje velmi dobře. A tak to tak můžeme brát i s Pánem, aby se nám třeba více zautomatizovala ranní modlitba. Protože On je stejný včera, před tisíci roky i dnes, tak mu zkusíme být věrní i ve věcech, které se nám třeba můžou zdát zbytečné, a věřím, že to bude ku prospěchu našich životů.

Děkuji všem, kteří se zúčastnili a pomáhali při Noci kostelů 2021, a můžeme se společně těšit, co nám další ročník připraví.

## Mariino mateřství

*Lukáš 2,16–21: Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno.*

*Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.*

O slavnosti Matky Boží Panny Marie nás evangelista ještě jednou přivádí do betlémské stáje. Po lidské stránce je událost narození Ježíše zcela prostá. A přece je něčím absolutně mimořádným. Naprosto přesahuje přirozený řád. Jestli vnímáme jako zázrak, když se narodí malé dítě, co říká o tom, že se jako dítě narodil Boží Syn. Kéž bychom v sobě oživilo aspoň něco z úžasu pastýřů, z jejich radosti a chvály: příliš jsme si zvykli na to, že Bůh se stal pro nás obyčejným dítětem a k tomu si vyvolil lidskou matku.

Označení „matka“ není žádný abstraktní titul. Žena začíná být matkou ve chvíli, kdy počne nový život, kdy nosí tento život pod srdcem, kdy porodí dítě, kdy se o něj stará, kdy ho vychovává. I Panna Maria se po celý svůj život učila žít lidské mateřství, jako každá jiná žena-matka, ale navíc se musela učit, jak být matkou Božího Syna. Proto dnešní evangelium říká, že „Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom.“ Tajemství, které bylo ukryto v jejím dítěti a s nímž byla tak bytostně spojena, jí svým významem naprosto přesahovalo.

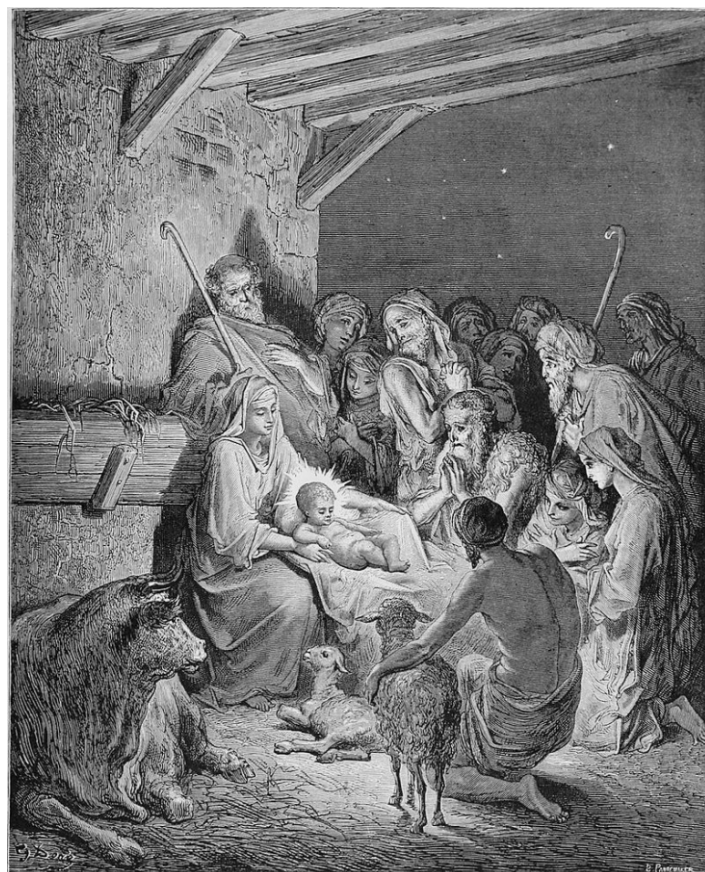
Panna Maria nás učí rozjímat nad tajemstvím naší vlastní životní cesty. I my jsme lidé, kteří mají v sobě Boha, lidé, které Bůh stvořil a povolal. Ona nás učí rozumět Božímu slovu v našem životě a Božím záměrům s námi, proto si ji církve volí právě na začátku nového roku jako tu, která nás předešla a může nás uvádět do života s Bohem v naší všednodennosti. Ona je ta, která se učila Bohu věřit a z víry žít, čímž v ní rostla.

Událost s pastýři jí musela přinést povzbuzení na cestě víry, potvrzení zkušenosti zvěstování. Celý život odpovídá na Boží slovo stejně jako na počátku: „Tady jsem.“ Stává se matkou podle Boží vůle, a stávala se matkou Božího Syna, stává se tajemně matkou

každého z nás. Jistě tušila a časem i věděla, že poslání být Ježíšovou matkou v sobě zahrnuje též poslání být matkou církve. Nakonec také evangelia uvádějí, že Panna Maria je přítomna v těch nejdůležitějších okamžicích Ježíšova života a dějin spásy: je při vtělení a narození Ježíše, bude s ním během jeho veřejného působení, ale také při jeho ukřižování a oslavení, při seslání Ducha svatého. A tak se postupně stává tou, která duchovně „rodí“ Ježíšovo tělo, nás křesťany. Učí nás, jak žít Ježíšovo tajemství uprostřed každodenního života.

Zásadní poselství tohoto úryvku je, že nás zve, abychom postavili svůj život na slově Božím, ne na tom, co si člověk myslí, ne na tom, jak životu sami rozumíme, ale na tom, co v našem životě říká a dělá Bůh. Můžeme prosit, abychom se učili naslouchat Božímu slovu, nechali se vést Duchem Božím, abychom byli lidmi Slova, tak jak si Ježíš přál u svých učedníků. Prosme o tu milost, abychom skrze slovo, které v nás utváří nový život, žili v následování Krista, protože cesta víry není nic jiného než věnost Kristu, který je přítomný v našem životě, jako byl přítomný v životě Panny Marie, své matky. Prosme tedy Pána o ten dar naslouchat, rozjímat, žít a podřizovat se Božímu slovu.

*Z knihy Vojtěcha Kodeta Nedělní promluvy - A vybrala KK*





## Střípky z Duchovních cvičení

### Velehrad 2020

#### Otec veškerého milosrdenství

Dnešní zamyšlení z duchovních cvičení mě vedlo k božímu milosrdenství, protože právě milosrdenství, nekonečné odpuštění, je to, co mám spojeno s obrazem maminky.

Bůh otec je sympatický Bůh (slovo *sympatheia* znamená soucítění), který se nás ujímá stále znovu a znovu. Jeho podstatou je Láska. Láska je uvnitř a tuto podstatu navenek vyjadřuje milosrdenství (1 Jn 4, 8-16). Skrze Lásku, skrze jeho milosrdenství mohou objevovat i další Boží vlastnosti.

Bůh se mnou cítí, to znamená, že se mnou i trpí. Nechává se zasáhnout i utrpením, zcela dobrovolně, zcela nad mé lidské chápání i veškerou logiku. Boží způsob jednání přesahuje mou zkušenost. Kdo by se nechal dobrovolně zraňovat? On však mi na to odpovídá: (Da 11, 8) "Mé vlastní srdce se proti mě vzepřelo. Jsem zachvácen lítostí. Jsem Bůh a ne člověk."

On je Láska, která sama sebe dává a je ochotna odpouštět. Jako by říkal: "Miluji Vás, chci Vás obnovovat a přitahovat na své srdce, kde dojdete pokoje."

Někdy se potkáte s velkou ranou, která moc bolí a je jí těžké odpustit. Možná je dobré si říct, že odpuštění není: 1) omluva pro toho, kdo ublížil, 2) zapomenutí, odsouhlasení ublížení, 3) ponechání útočníka bez trestu, 4) smíření (smířit se musí dvě strany). Odpuštění je prominutí toho, co je z hlediska spravedlnosti neospravedlnitelné. Odpuštění je prominutí dluhu. Jako bych řekla: "Mně už nic nedlužíš."

Je skvělé mít takového Boha, takovýto příklad! (Řím 3, 26).

Pokud chcete můžete se zamyslet nad těmito otázkami:

Co je hranicí Božího milosrdenství vůči mě?

Kdy mi Bůh projevil své milosrdenství nejvíc?

Jak se projevuje moje milosrdenství?

*Z přednášek o. Jiřího Rouse upravila LG*

## Modlitby matek

Scházíme se už docela dlouho. Někdy některá odejde, zpravidla do pracovního procesu, občas nějaká přibude. Ale jádro se drží už několik let.

Za tu dobu jsme si vytvořily zvláštní druh blízkosti. Prostor, kde nikdo nikoho nesoudí. Můžeme si postěžovat, poklábosit, posdílet. Navštěvujeme se v našich domovech, kde se nad kávou a buchtou navzájem inspirujeme a odnášíme si nápady s sebou domů. A naši ryze ženskou společnost (až na děti) vždy narušuje ještě jeden výsostný host. Sedí v ústraní, bokem, tiše. Čeká na svůj čas. A my, až se dostatečně vypovídáme, zapálíme svíčku, sepneme ruce, ztišíme se a obrátíme se k Němu. A začnou se dít věci.

Někdy ukápne slza, jindy je prostor prosycen vděčností. Občas ve vzduchu visí únava a frustrace, jindy místnost světélkuje radostí a úsměvy. Čas, kdy mohu v kruhu žen a matek prosit za svoje milé, pojmenovat věci, které mě trápí a nad kterými přemýšlím a odevzdat ty, které nás přesahují a na které nestačíme, je mi velmi drahý. Je orámován bílou brožurkou s modře natisknutými modlitbami. Stejná slova pronášejí v různých jazycích ženy po celém světě. Jsou chválou toho, že nám bylo dáno stát se matkami. A jsou také připomínkou toho, že samy na ten úkol nestačíme. Společně neseme výzvu, kterou bezpochyby mateřství je, před Hospodina a prosíme, aby nás na naší cestě doprovázel. Víme, že s Ním nejdeme samy. A pak se rozhlédneme a vidíme, že nejdeme ani samy s Ním. Všechny jdeme spolu. Bok po boku, s modlitbou v srdci, si klestíme cestu mateřstvím.

TP



## Očeho pohádka - Lék pro medvíďe

Jedné medvědí mamince se narodil medvídek, který neviděl. Nemohl si sehnat jídlo, nemohl si hrát a běhat s ostatními medvídky. Nemohl nic, byl slepý. Byl proto smutný. Maminka se ho snažila těšit a pořád byla kolem něho. Občas od něho musela odejít, musela přinést jídlo, aby měli co jíst. Když maminka odešla pryč, medvídek začal plakat a výt, že je sám. Medvídek nebyl sám, maminka byla pořád kolem, někdy blíž, někdy dál. Jenomže medvídek ji neviděl a když byla dál, tak již ani necítil.

Maminka se dozvěděla, že existuje lék, který by jejímu medvídkovi pomohl. Rozhodla se, že ho zkusí sehnat a svému medvědímu děťátku pomoci.

Poprosila svoji maminku, medvídkovu babičku, aby se o medvídku starala a vydala se sehnat lék pro medvídku.

Medvědí babička se o medvídku starala, i když to už pro ni bylo těžké a stále spolu vzpomínali na maminku a těšili se, jak se maminka vrátí a že se jí podaří lék pro medvídku získat.

Jednou v noci je však přepadli vlci. Stará medvědice se ale nedala. Bránila medvídku a vlky zahнала. Medvídek se moc bál, ale když slyšel, jak babička statečně vlky zahнала, začal být na svou babičku pyšný.

Uplynulo ještě pár dnů a unavená maminka se vrátila. Medvídek byl plný radosti. Maminka také. Nesla totiž lék! Medvídek lék užíval a skutečně se uzdravil. Potom už viděl maminku stále, jak pobíhá po jejich doupěti a viděl i statečnou babičku, která ho zachránila před vlky. A byl moc šťastný, že má tak hodnou rodinu, která ho má ráda a tolik pro něho udělala.

I když Boha nevidíme, je s námi, je stále kolem nás. I ve chvílích, kdy se nám zdá, že je pryč, je stále s námi, posílá nám svého Ducha, Ducha svatého.

*Podle našeho pana faráře LG*



## PŘEČTĚTE SI: Mámou s Boží pomocí



### Quin Sherrerová a Ruthanne Garlocková

Být mámou je úžasné a náročné zároveň. Naštěstí na tento úkol nejsme sami.

Tato kniha je plná jak příkladů z Bible, tak i příběhů ze života, které dokládají, že Bůh nám dokáže poskytnout vše, co k výchově svých dětí potřebujeme.

Ať už si nevíte rady s tím, jak s láskou vést děti ke kázni, jak se za ně modlit, jak se nebát toho, že uděláte chybu, či jak zvládnout každodenní rodinný shon, kniha *Mámou s Boží pomocí* vám pomůže následovat Ducha svatého a přijmout Boží milost, sílu a povzbuzení ve chvílích, kdy ho nejvíce potřebujete.

Quin Sherrerová a Ruthanne Garlocková jsou několikanásobnými matkami a babičkami. Společně napsaly patnáct knih o mateřství, modlitbách a duchovním boji. V češtině vyšly dva jejich bestsellery: *Jak se modlit za své děti* a *Jak se modlit za své blízké*.

*Z webu paulinky.cz*



## SVĚDECTVÍ ŽIVOTA - Stanislav Krátký (1922 - 2010)



### Životopis

P. Stanislav Krátký byl brněnský kněz, teolog a vysokoškolský pedagog. Byl perzekuován komunistickým režimem, patřil mezi významné představitele skryté církve. Biskupem Felixem M. Davidkem byl v roce 1968 vysvěcen na biskupa (jeho biskupským heslem je Ad plenitudinem - K plnosti). V letech 1999-2010 byl proboštem mikulovské kapituly.

### Život:

Narodil se v Zábrdovicích v chudé rodině, jejíž sociální poměry se odrazily i na formování jeho osobnosti. Jeho dětství bylo silně ovlivněno tím, že jeho tatínek hned po první světové válce onemocněl španělskou chřipkou.

Vystudoval gymnázium na Legionářské ulici (dnešní ulice tř. kapitána Jaroše), mezi jeho spolužáky patřili literární vědec Dušan Jeřábek a dirigent Otakar Trhlík. Díky svým vynikajícím studijním výsledkům obdržel stipendium Radovana Nováka, udělované významným českým literárním vědcem Arne Novákem, se kterým se stýkal až do jeho smrti v roce 1939. Na jeho duchovní formaci měla vliv řada vynikajících osobností z řad duchovních a řeholníků (např. Dominik Pecka).

Na bohosloveckém semináři v Brně studoval pouze jeden rok, poté byl totálně nasazen. Studia bohosloví však stihl dokončit v řádném termínu. Po svém vysvěcení v roce 1946 byl nejprve kaplanem v Žarošicích, pak v Brně-Řečkovících a v Brně-Husovicích (kde mezi jeho žáky patřil mj. astronom Jiří Grygar či profesor Květoslav Šipr).



Pro svou aktivitu byl v roce 1956 přeložen do Žerotic u Znojma. V roce 1958 byl odsouzen a po dvou letech věznění převážně ve Valdicích byl na amnestii v roce 1960 propuštěn. Poté pracoval jako jeřábek v Pozemních stavbách Brno. V této době se zvláště intenzívně věnoval společně s Felixem Davidkem formaci zájemců o kněžství. V roce 1968 byl ustanoven farářem v Kunštátě a jeden rok též působil na obnovené Teologické fakultě v Olomouci.

V srpnu roku 1968 byl konsekrován na biskupa pro úkoly skryté církve. Ostatně byl to právě Stanislav Krátký, kdo tento pojem zavedl a teologicky propracoval. V roce 1978 byl přeložen do pohraniční farnosti Hrádek u Znojma, kde působil až do roku 1999, kdy se stal proboštem mikulovské kapituly. Patřil mezi spoluzakladatele Radia Proglas, ve spolupráci s FATYMem se jako misijní kazatel podílel od r. 1997 na obnově konání lidových misí v České republice a byl hnací silou mnoha dalších akcí a projektů.

Zastupitelstvo Jihomoravského kraje mu v roce 2007 udělilo Cenu Jihomoravského kraje za jeho přínos výchově mládeže a za jeho osobní statečnost v období komunismu. V témže roce mu brněnský biskup Vojtěch Cikrle při příležitosti 230. výročí založení brněnské diecéze udělil za obětavou kněžskou službu medaili sv. Petra a Pavla.

Zemřel 13. listopadu 2010 v Rajhradě a obřad za zemřelého se konal 20. listopadu 2010 v kostele sv. Jana v Mikulově. Pohřben byl do hrobky kanovníků mikulovské kapituly.

## Stanislav Krátký ve vzpomínkách

Stanislava Krátkého jsem měl možnost potkat jen několikrát v životě, přesto ve mně zanechal nesmazatelnou stopu. Poprvé, když jsme ho s přáteli z Comunione e Liberazione jeli navštívit do Mikulova na jeho proboštství, měl jsem strach a předsudky ze setkání se starým knězem. Vše se ale rázem rozplynulo, když dveře proboštství otevřel usměvavý a zářící člověk, který se belhal ve svém tanku, jak s oblibou říkal svému stařeckému chodítku. Otec Stanislav mě ihned ohromil svým zájmem o každého z nás, o člověka, a také svou

angažovaností v realitě. Zajímal se o vše nové, ve světě, v církvi, o vše krásné, ale hlavně o lidi, se kterými se setkával. Jejich osud mu nebyl nikdy lhostejný.

Při jedné návštěvě v Mikulově se zeptal naší kamarádky, zda je pokřtěná. Ona mu řekla, že ještě není. A on jí na to odvětil: „To nevadí, já tě pokřtím.“ Stanislav Krátký byl muž činu, nikoli slov. Chtěl bych se zmínit ještě o dvou dalších krásných událostech ze setkání s ním, které vypovídají o jeho nevšední lidskosti. Při jedné návštěvě nám ukazoval knihu o mikulovském proboštství, a když se prolistoval na



konec knihy, kde byly fotky všech proboštů, a mezi nimi byla i ta jeho, zeptal se nás, co si myslíme, že tam ještě chybí. Po chvilce našeho váhání, řekl s úsměvem a lehkostí v hlase: „No přece datum mé smrti.“ Druhá událost se stala, když nám vyprávěl o jednom válečném historickém románu, který ho v poslední době oslovil, a v němž autor popisoval útrapy vojáků za druhé světové války na dálném východě, respektive v jednom ze zajateckých táborů. Kápo tohoto tábora zachránil jednoho z vězňů (nepřátelského vojáka), přičemž věděl, že když bude pomáhat nepříteli, hrozí mu za to smrt. Sám pak kvůli pomoci tomuto nepříteli zahynul. Když o tom otec Stanislav vyprávěl, selhal mu v jedné chvíli hlas a bylo vidět zřetelné dojetí a slzy. Byl to neobyčejný okamžik, protože otec Stanislav mně v té chvíli zpřítomnil Krista a jeho skutečný pohled, dojetí a lásku k nám lidem. Kristus nám totiž neustále říká: „Milujte a modlete se za svoje nepřátele!“, nebo: „Největší lásku má ten, kdo dá život za svoje přátele!“ Otec Stanislav hořel ve všem, co se svou horlivostí a elánem dělal. Viditelně hořel láskou ke Kristu, pro mě byl nositelem Světla. Zároveň miloval přátelství a společenství a vždy se nás ptal, jestli máme nějaké společenství a vybízel nás, abychom v něm, ve společenství, které jsme potkali, setrvali. Otec Stanislav vším, co dělal a říkal, mně odkazoval, abych se díval na živého Krista, stejně jako to dělal Kristus, který vybízel lidi, které ve svém pozemském životě potkával, aby se dívali na Boha Otce! Proto byl Stanislav Krátký i pro mě otcem. Je zajímavé, že vždy myslel na moje dobro a vedl mě k Otci, k Bohu, přestože jsme se skoro neznali a strávili spolu jen pár chvil. Když jsem otce Stanislava viděl před sebou, záviděl jsem mu jeho hoření a Světlo, které intenzivně vydával, a také jeho angažovanost a zaujetí pro realitu. Věděl moc dobře, odkud jeho víra vyvěrá a odkud ji může sám čerpat. To znamená ze skutečnosti, z každodenní reality, z žití živého společenství s konkrétními lidmi v církvi, přítomnými v jeho životě, a nikoli z jeho představ či intelektuálních znalostí a schopností.

Děkuji Bohu za dar života Stanislava Krátkého a za to, že jsem se jeho prostřednictvím mohl mnohokrát setkat s živým, přítomným Kristem. Heslo, které nám otec Stanislav rád říkával, zní: „Ad Plenitudinem! – K Plnosti!“ A z jeho úst to nebylo jen prázdné heslo, já jsem totiž v jeho životě viděl uskutečňovat se toto heslo a toužím, aby se také uskutečňovalo i v mém

životě, a já tak měl jednou takovou úroveň lidskosti a podíl na Božím království, jaký měl můj milý probošt mikulovské kolegiální kapituly Stanislav Krátký. Stanislave, děkuji ti za vše!

*Mgr. Tomáš Chalupa, advokát*

Ahojte,  
chtěla by se s vámi podělit o jeden příběh s P. Krátkým. S naší rodinou jsme jeli v srpnu tohoto roku na jednodenní výlet do Mikulova. Hodně jsem se za tento výlet modlila, ať Pán vede naše kroky. Byla totiž neděle a přála jsem si, aby kázání, které uslyšíme oslovilo každého člena z rodiny.

Vše začalo tím, že jsme ráno nestihli dřívější vlak. Byla jsem z toho trochu smutná, ale v důvěře jsem děkovala Bohu, že je to v Jeho režii, a že má plán. Přišli jsme akorát na mši svatou, kterou sloužil P. Krátký. Viděla jsem ho poprvé. Pomyslela jsem si, co nám „takový“ staříček kněz může říct a jak může sloužit mši svatou s chodítkem? Všechny tyto smíšené pocity se najednou rozplynuly, když promluvil. Jsem třikrát mladší než on, ale obdivovala jsem a zároveň nechápala jeho vitalitu, chuť a sílu do života. A to i přesto, že byl nemocný. Připadalo mi, že opravdu každým slovem promlouvá do duše každého z nás. Jeho slovo bylo tak rozhodné a přesvědčivé.

„Připadá ti, že nic nemá smysl, že jsi neschopný? Vše, co děláš, je marnost, prázdnota, práce se jen hromadí?“ Tak si řekni: „To nevádí, vezmi právě tyto nuly a před ně dej „jedničku“ tj. Pán Ježíš Kristus a čím více nul máš, tím dostaneš vyšší číslo. Kristus vše proměňuje“. A ještě si vzpomínám, že říkal: „Manželé, pěkně se na sebe usmějte a odpusťte si“. Máte děti? Tak se jim věnujte, oni Vás potřebují, je to dar od Boha. Něco je naučte, zazpívejte si s nimi. Neumíte to? Tak se to naučte. Budte aktivní v rodině i ve farnosti.“ Říkal toho mnohem více, ale nyní si vše nevzpomínám. Ví, že toto kázání si sám natáčel, takže existuje i celý záznam.

Na závěr bych chtěla ještě jednou zmínit jeho chuť a nadšení do život, neskonale odvahy, statečnost, pravdivost a přesvědčivost jeho slov, které uváděl ve skutek. Myslím, že každý vycházel z kostela jiný, byl proměněn, zapálen s novou nadějí a chutí do všedního života. Alespoň jsem to tak vnímala v naší rodině.

Za celou rodinu Vám, Otče Stanislave Krátký, ze srdce děkujeme, že jste nám do srdce vlil naději a radost.

*Hana Jahodová*



V sobotu jsme se v Mikulově rozloučili s panem biskupem Stanislavem Krátkým. O tom, jak si ho lidé vážili a jak ho milovali, hovoří množství lidí, kteří se s ním přišli rozloučit.

Naše rodina se s otcem Stanislavem seznámila v devadesátých letech, kdy pobýval v krásně opravené faře v Hrádku u Znojma. Jezdili jsme za ním nejméně dvakrát do roka. Na exercicie i na návštěvu. Exercicie začínaly v pátek, kdy jsme začínali v počtu osmi věřících; a v sobotu se musel otevřít velký sál, protože už nebylo místa pro stále příjíždějící.



Mše se střídaly v Hrádku, Dyjácovicích a Valtrovicích. Vždy o nás bylo nádherně postaráno, každá farnost se starala o pohoštění. Odjížděli jsme s pocitem znovuzrození a na dlouhou dobu občerstvení na duši. Totéž pokračovalo od roku 1999 i v Mikulově, v nádherném městě s krásnými kostely a v překrásné faře.

Otcí Stanislavovi vděčím za svoji víru, za kterou jsem mu děkovala s kytkou v ruce k jeho 60. výročí kněžství, kdy byl na léčení v Jihlavě. Tehdy jeho oči zářily radostí. Svaté přijímání u něho přijaly i naše děti, o které se vždy zajímal. Vnoučatům přivázel pravidelně čokoládu. Na kontroly i léčení na kožní oddělení do jihlavské nemocnice přijížděl se svým věrným řidičem Františkem Kopečkem. Jak jsme byli šťastni, že ho máme pro sebe. Po převazu u lékaře následovala debata, vyprávění, výměna informací. A co teprve, když byl v Jihlavě hospitalizován! Denně jsme za ním chodili a hltali každé jeho slovo. A nejenom my. Jakmile si dva dny odpočinul, už se hlásil u bratří minoritů do služby. Sloužil mše sv. v nemocniční kapli; jakmile se rozšířila informace o tom, že je zde, rostla účast věřících geometrickou řadou. Na návštěvy jsme mu nosili tenké palačinky namazané dia marmeládou (tak si je přál, měl je velmi rád). Bohužel je v Rajhradě už nemohl polknout.

Otec Stanislav se v Jihlavě velmi zajímal o Gustava Mahlera. Velice podrobně se seznámil s jeho životem. V nemocnici přeložil všechny texty jeho písní i symfonií. V roce 2004 jsme přemýšleli o založení sdružení, jehož cílem bylo vybudování pomníku Gustava Mahlera v Jihlavě, aby se v roce 2010 důstojně oslavilo výročí 150 let od jeho narození. Radili jsme se s ním, zda máme vzít na sebe

takovou velkou odpovědnost a on jenom prohodil: "Už to vidím hotové!" Stal se našim prvním členem, povzbuzoval nás a vysvětlil místo budoucího parku, kde měl pomník stát. Jakou měl radost z vydané publikace Pomník Gustava Mahlera v Jihlavě, kde byl také uveden. Ještě v srpnu stačil navštívit již hotový Park Gustava Mahlera s jeho sochou. Při poslední návštěvě v Rajhradě nám napsal do knihy v originále text závěru symfonie Vzkříšení (volně přeloženo): Mé srdce, pro co jsi bilo, to Tě k Bohu ponese. Při jeho pobytu v nemocnici v Jihlavě vznikala kniha rozhovorů Jana

Mazance s otcem Stanislavem - K plnosti. Jaký to byl pro nás dar, být účastní při poslechu jeho vzpomínek a jak jsme se těšili na další pokračování. Denně přicházely návštěvy do nemocnice ze všech koutů Moravy i Čech, žádný den nebyl při návštěvách sám. V poslední době za ním přicházeli i manželé Heroutovi, kteří bydlí vedle nemocnice.

Při loňské návštěvě Svatého Otce jsme na přání pana probošta Stanislava navštívili hrob biskupa Felixe Marii Davídka a zapálili zde svíčku. Považovali jsme za symbolické, že Benedikt XVI. přistál téměř u jeho hrobu. Otec Stanislav velmi usiloval, aby se změnil pohled na skrytou církev, která tolik vykonala. Považujeme také za velkou škodu, že nedostal více možností, aby např. promluvil v televizi. Když jeho kázání slyšel v nemocniční kapli náš známý redaktor, prohlásil: "To bylo kázání pro katedrálu."

Při odjezdech z Jihlavy nikdy nevynechal návštěvu památníku popravených babických mučedníků. Vždy jsme se tam pomodlili, zazpívali a prosili o přímlovu zejména otce Bulu, kterého znal ze semináře.

Otcí Stanislava jsme v závěru jeho života navštívili v nemocnici třikrát. Při první návštěvě na JIP v Břeclavi, kdy jeho stav nebyl dobrý, nám řekl: "Chystám se na dlouhou cestu po dálnici za Světlem" a pak nám požehnal. Sestřička z nemocnice nám sdělila, že buď spí anebo káže. Nestěžoval si, statečně přijímal všechny potíže spojené s nemocí. Obdivovali jsme tu jeho velkou a žitou víru. Při druhé návštěvě, kdy se mu již vedlo lépe, nás zdržoval při odchodu, ale byl unavený. Zavřel oči, na chvíli si odpočinul a zase pokračoval buď v kázání, nebo v rozhovoru. Při třetí návštěvě v Rajhradu v Domově pro seniory nám podepsal publikaci, vydanou našim sdružením pod názvem Pomník Gustava Mahlera v Jihlavě.

Napsal nám do ní výše uvedený a volně přeložený text.

Otec Stanislav vykonal mnoho dobrého. Zůstalo po něm velké množství kazet z kázání, která si nahrával na magnetofon. Bude nám všem, kteří jsme ho znali, velmi chybět! V sobotu jsme mu na rakev položili tři svaté obrázky, které manžel tento týden přivezl ze Svaté země - symbol narození, ukřižování a vzkříšení. Pak také obrázek vydaný Biskupstvím brněnským ke kanonizačnímu řízení P. Jana Buly, ke kterému se jezdil pravidelně modlit.

Otče Stanislave, nepochybuji (slovo, které jste často používal) o tom, že se v budoucnosti dočkáme podobného obrázku s vaším portrétem. A věřím, že jste dlouhou cestu po dálnici za Světlem už dokončil!

Olga Poukarová, Jihlava, s rodinou



### Památné věty otce Krátkého:

Ano a rád, i když je to těžké.

Đábel: Dej mi kousek. - Nic! - Jen kousíček.. - Vůbec nic! - No tak.. - Táhni!

Tvé sliby jsou jen klam, svůj jed si vypij sám! (sv. Benedikt)

Tišek, od Boha nám daný.

Lenost – škrtáme. Pokušení – škrtáme.

Maminko, splnil jsem, co sis přála. Co si ještě přeješ?

Co ti říká světlo? Bud' světlem!

Dobrá sestro, ty jsi anděl!

Vy to víte? Tak já vám tleskám.

Nejsme sami, andělé jsou s námi.

Bud' jako anděl - Budu jako anděl.

Vaše ano ať je ano, vaše ne ať je ne.

### Kočí porod

Jednou jsme si s kamarádkou povídaly o tom, jak naše děti našly kočku. Moje dcerka ji samou láskou málem utýrala, její syn ji naučil k nim chodit. A tak mamince k celé domácnosti přibyla ještě malá, vyzáblá, mourovatá kočka.

„Je hodná a čistotná, takže mi nevadí,“ říkala mi kamarádka smířeně. O měsíc později jsme se sešly znovu a vyprávěla mi úžasný příběh: „Tak si představ, že ta naše kočka začala být najednou taková divná. Povalovala se doma, moc nechodila ven a tak něžně mňoukala. A já si říkám, že ona bude mít koťata. A ono jo. Jeden den jsme zůstaly samy doma a ona tak zvláště mňoukala a lísal se mi kolem nohy a pak šla do pelíšku. Tak jsem si k ní sedla a hladila ji po hlavičce a ona začala rodit.“ „Vau, jak jsi věděla co máš dělat?“ ptala jsem se úplně bez dechu. „Nevěděla, ale ona mě tak nějak vedla. Pomáhala jsem ji hladit břicho. Nadzdvihla jsem jí hlavičku a koťátko bylo na světě. Sama jsem byla překvapená a šla jsem se napít a vstřebat to. A najednou mě ta naše kočička volá znovu. A tak jsme spolu porodily ještě druhé koťátko.“ „Víš, když to tak povídáš, zní to neuvěřitelně a přitom nádherně naladěně.“ „Přesně, úplně jí teď rozumím a jsem za tu zkušenost dost vděčná.“

Tento rozhovor mě vede k ujištění, že stvoření je nádherné a dříve jsme žili s přírodou v harmonii, která nezmizela. LG

### Diskuze o nosítku jako obraz doby

Nedávno jsem na sociálních sítích viděla inzerát, kdy paní posunovala dál nosítko pro děti. Za drobnost, kilo banánů třeba. Pod příspěvkem se to hemžilo komentáři, nikoli však, že by se snad rodiče předháněli o to, komu nosička připadne. Uvědomělé matky s informacemi načtenými z webu Modrý koník se do inzerentky pustily, jestli jako ví, jak je to nosítko škodlivé, ničí dětem páteř a kyčle a všechno špatně a ať ho radši hodí do popelnice, než někomu daruje. Dost mě to naštvalo a vlastně i rozesmutnilo.

Namísto, abychom si jako matky pomáhaly, akorát důležitě poučujeme. A já myslím, že tak trochu rozumím, proč to tak je.

Mateřství se za poslední dekádu velmi proměnilo. Zatímco dříve se děti vychovávaly ve vícegeneračních rodinách a prarodiče tak na sebe převzali část



odpovědnosti za výchovu, dnes jsme na to tak trochu sami a samy. Rodiče jsou povětšinou ještě zaměstnaní, anebo daleko, popř. daleko i v čase, jistíci nás přimlouvami seshora. Mateřská role se profesionalizovala. Už to není volně a přirozeně plynoucí zákonitost přírody. Je to funkce. A my v ní moc chceme obstát. Jenže plně, stoprocentně, obstát v mateřství je podle mě nemožné. Sama si pamatuji ten obrovský nával radosti, když jsem držela naše pár hodin staré prvorozené dítě. S nezměrnou radostí se ale téměř ihned dostavil pocit obrovské zodpovědnosti. Najednou je tu malý človíček, kterému my, rodiče, musíme vštípit tolik věcí! Nestrkat si prsty do pusy a odnaučit od plínek. Umět se sám najíst příborem a taky se obléknout. Ale především vychovat ho v dobrého člověka, ale aby na sobě zároveň nenechal dříví štípat. Uměl se ozvat a postavit se za druhé i za sebe. Dostatečně pokorného, ale zároveň i zdravě sebevědomého. Laskavého, s velkým srdcem pro lidi i pro Boha.

Dívala jsem se tehdy na toho našeho cvrčka s dojetím. A v těch slzách už tehdy byla i trocha lítosti. Protože jsem s čerstvě nabytou mateřskou intuicí vytušila, že se mi to všechno nejspíš nepovede. Nebo ne vždycky. Že cesta rodičovství je cesta vrcholů a údolí, kdy vždy jde něco udělat lépe, jinak.

A možná proto je tu nejistota a roztřesenost z tak velkého úkolu jednodušší zabalit do praktických věcí. Plínečky jednorázové nebo látkové? A jakou značku? Nebo snad doma šité? Botičky? S pevnou patou nebo barefoot? Nosítko, jasně že ergonomické, ale jaké? Nové nebo z druhé ruky? Tohle ničí dítěti páteř, do toho já bych ho nedala. Jsem totiž dobrá matka! Jsem dobrá matka, protože po večerech sleduji bazary a čtu diskuze a vyberu pro svoje dítě to nejlepší, co zároveň nezatíží rodinný rozpočet. Na věcech manifestuji svoje mateřství, aby nebyla vidět být jen dobrá selhání, kterých se tu a tam dopouštím. A když se sem tam stane, je tu spousta dalších webů a publikací o výchově, o respektujícím rodičovství, o kontaktním rodičovství, o líném rodičovství. Spousta tipů a nápadů, co jde dělat jinak a lépe a jak vyšvihnout laťku rodičovství ještě výš. Někdy je třeba fajn nakouknout a jindy zase nechat to úplně být. Ale vždy je dobré věřit, že pokud člověk řekne životu ano, Bůh ho nenechá ve štychu.

S nosítkem nebo bez.

*Tentokrát jsme pro vás připravili malou omalovánku na motivy ilustrace historické knihy z roku 1325.*

*Panna Maria je žena činu a jako by řekla andělovi tady ho máš a hlídej a sama se dá do boje.*

